

Λόγος Κς': Διεξοδικός και συμπονετικός περί των άναρχων πράξεων και ατασθαλιών βασιλέων και αρχόντων (Αγ. Μάξιμος Γραικός)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιανουαρίου 11, 2015

Με αφορμή τις επικείμενες εθνικές εκλογές του Ιανουαρίου 2015. Μια άλλη (δεύτερη) ματιά... [Η πρώτη [εδώ](#)]

Εκεί που βάδιζα τον δύσκολο και θλιβερό δρόμο μου, είδα μία γυναίκα να κάθεται στο κράσπεδο με το κεφάλι σκυμμένο στα χέρια, να κλαίει απαρηγόρητα με αναφηλητά. Φορούσε μαύρα, όπως οι χήρες, και ήταν περιτριγυρισμένη από άγρια θηρία, λιοντάρια, αρκούδες, λύκους και αλεπούδες. Τρόμαξα από αυτήν την φοβερή και απροσδόκητη συνάντηση, τόλμησα, όμως να την πλησιάσω και, αφού της είπα τον συνηθισμένο χαιρετισμό, την ρώτησα ποιά είναι, πώς την λένε, γιατί κάθεται και κλαίει σε αυτόν τον έρημο δρόμο και ποιά είναι η αιτία του οδυρμού και του θρήνου της.

Και αυτή με βαθύ στεναγμό μου αποκρίθηκε: «Άδικα με ρωτάς, οδοιπόρε. Φύγε, σε παρακαλώ, σιωπηλά, επειδή όχι μόνο δεν μπορώ να εκφράσω εύκολα τις πίκρες και τα βάσανά μου, αλλά και κανέναν άνθρωπο δεν μπορεί να με βοηθήσει. Μην ζητάς να μάθεις, επειδή αυτό όχι μόνο δεν θα σε ωφελήσει σε τίποτα, αλλά και θα σε ρίξει σε δυστυχίες. Η μία από τις μεγάλες πίκρες μου είναι το γεγονός ότι **αυτοί, που με εξουσιάζουν τώρα, δεν δέχονται, εξαιτίας της μεγάλης σκληρότητάς τους καμμία χρήσιμη συμβουλή, όσο καλοπροαίρετη και αν είναι**. Γι' αυτό με έφεραν σ' αυτήν την δεινή θέση, κυρίως **από τα πάθη τους, ενώ οι ίδιοι για τον ίδιο λόγο καταλήγουν αιχμάλωτοι των γειτόνων τους**. Γι' αυτό συνέχισε, οδοιπόρε, ξένοιαστα τον δρόμο σου και μην ρωτάς άσκοπα ό,τι με αφορά, αφού δεν μπορείς ούτε να μου δώσεις καμμία ίαση ούτε να μου προσφέρεις κανένα όφελος».

Εγώ όμως επέμενα ακόμη

περισσότερο και την παρακάλεσα να μου πει την αιτία της στενοχώριας της λέγοντάς

της: «Τιμιότατη! Μολονότι δεν μπορώ να σε οφελήσω, ίσως μιλώντας μου γι' αυτό που σε πικραίνει, να βρεις μεγάλη ανακούφιση από την ασθένεια που σε τυραννά.

Επιπλέον τόσο εγώ, αλλά και όσοι θα το ακούσουν από μένα, θα έχουμε μεγάλο όφελος, επειδή είναι φυσικό για τους ανθρώπους,

όταν μαθαίνουν για τις αξιέπαινες πράξεις των άλλων, να επιθυμούν να τις μιμηθούν,

ενώ, όταν ακούσουν για τις δυστυχίες των άλλων, να φυλάγονται, για να μην

πάθουν τα ίδια. Γι' αυτό, σε παρακαλώ, μίλησέ μου ανοιχτά, χωρίς να μου κρύψεις τίποτα».

Η γυναίκα πείστηκε με τα

λόγια αυτά, ανασήκωσε το κεφάλι της, με κοίταξε και είπε: «Δεν ήθελα, οδοιπόρε, να σου πω τις πίκρες μου, επειδή φοβάμαι ότι μπορεί να τις γράψεις και να προκαλέσεις εναντίον σου το μίσος εκείνων

που αποστρέφονται και μισούν τις νουθεσίες των γερόντων, και με αυτό, περισσότερο από κάθε άλλη κοινωνική ασθένεια, προκαλούν τον τελικό όλεθρο στους

άρχοντες και τις αρχές του λαού. Αλλά στηρίζοντας όλες τις ελπίδες μου στην φιλανθρωπία και την αγαθότητα του Δημιουργού και Κυρίου των όλων, θα σου μιλήσω

για όλα όσα με θλίβουν. Ίσως κάποιои, οι πιο συνετοί, με την Χάρη του Θεού, όταν τα ακούσουν, να μετανιώσουν, να

συνέλθουν από την τόσο μεγάλη αναισθησία και τις ατασθαλίες τους και να

στραφούν προς τις θεάρεστες πράξεις, που μπορούν να τους δώσουν δόξα, τιμή ακόμη

και αύξηση της εξουσίας τους. Άκουσε λοιπόν προσεκτικά αυτά που ήθελες να μάθεις από μένα.

»Είμαι, οδοιπόρε, **μία από τις ευγενείς και ένδοξες θυγατέρες**

του Βασιλέως των όλων, Δημιουργού και Κυρίου, από τον οποίο *“πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον”*

έρχονται σε εκείνους τους ανθρώπους, που

τον αναζητούν μέσα από δίκαιες πράξεις και αγνή ζωή και ο οποίος είναι

Πατέρας των όλων στον ουρανό και την γη. Δεν έχω ένα όνομα, αλλά **ονομάζομαι και εξουσία και κυριαρχία και**

δεσποσύνη. Το αληθινό όνομά μου όμως, που περιέχει όλα τα παραπάνω, είναι **βασιλεία.** Αυτήν την υπέροχη ονομασία την

έλαβα από τον Ύψιστο, επειδή όσοι με
κατέχουν θα πρέπει να είναι φρούριο και στήριξη για τους υπηκόους τους
και όχι
όλεθρος και ακατάπαυστη ατασθαλία. Αυτήν
την σημασία έχει το όνομα βασιλεία στην ελληνική γλώσσα. Πολλοί όμως
δεν το γνωρίζουν, ρυθμίζουν τις
υποθέσεις των υπηκόων τους ανάξια, και έτσι, αντί να είναι βασιλείς,
γίνονται
βασανιστές. Με αυτόν τον τρόπο με
ντροπιάζουν και προκαλούν στον εαυτό τους μεγάλες πικρίες και ασθένειες,
αφού
ο Ύψιστος τους τιμωρεί ανάλογα με τις ατασθαλίες τους».

Όταν άκουσα αυτά τα λόγια,
έπεσα στα τίμια πόδια της γυναίκας, την προσκύνησα με την πρέπουσα ευσέβεια και
κατάνυξη και ζήτησα συγγνώμη, επειδή νωρίτερα από άγνοιά μου δεν της απέδωσα
τις αρμόζουσες στους βασιλείς τιμές. Έπειτα την παρακάλεσα να μου εξηγήσει
λεπτομερώς την αιτία της θλίψεώς της και γιατί κάθεται στον έρημο δρόμο, για να
μάθω περισσότερα σχετικά με αυτήν. Τότε γύρισε και με κοίταξε με χαρούμενη
διάθεση και είπε: «Επειδή βλέπω ότι εσύ, οδοιπόρε, επιθυμείς να μάθεις για
μένα, με ζήλο για τον Θεό και με ειλικρινή αγάπη για τους ανθρώπους, για να
αποκτήσουν
και άλλοι κάποιο όφελος από αυτά που θα σου πω, άκουσέ με, ώστε να αξιωθούν
να γίνουν δεκτοί στην αιώνια
βασιλεία Του όλι οι όντως ευσεβείς άνθρωποι, οι οποίοι επιθυμούν να
δοξάσουν
τον Ύψιστο.

»Εμένα, την θυγατέρα του Βασιλέως και Δημιουργού των όλων, όπως σου είπα
πριν, προσπαθούν να υποτάξουν όλι οι ηδυπαθείς
και αρχομανείς άνθρωποι. Ελάχιστοι
όμως είναι αυτοί που πραγματικά θα με φρόντιζαν, θα με στόλιζαν με τρόπο
αντάξιο
του Πατρός μου και του βασιλικού ονόματός
μου και θα διευθετούσαν καλύτερα τα πράγματα των ανθρώπων. Οι
περισσότεροι από τους υπηκόους μου,
υποταγμένοι από την φιλαργυρία και την απληστία, τυραννούν τους
κατωτέρους τους
με διάφορους φόρους και αναγκαστική προσφορά εργασίας για την
ανέγερση
πολυτελών κτιρίων, που δεν συμβάλλουν καθόλου στην ενίσχυση του
κράτους τους, αλλά

εξυπηρετούν μόνο την περιττή αυταρέσκειά τους και την ικανοποίηση των επιθυμιών

της αισχροΐ ψυχής τους. Είναι ακριβώς αυτοί, οδοιπόρε, τους οποίους **μέμφεται ο αληθινός υποστηρικτής μου**

βασιλέας Δαβίδ, όταν λέγει, *“επληρώθησαν*

οι εσκοτισμένοι της γης οίκων ανομιών”. Ορθώς τους χαρακτήρισε *“εσκοτισμένους της γης”*, ενώ τα σπίτια

τους *“οίκους ανομιών”*, φτιαγμένα

δηλαδή με άνομες τυραννίες και γεμάτα πάντοτε από κάθε απληστία και απρεπή αταξία.

Αφού έδιωξαν από την ψυχή και την σκέψη τους την συμβουλή του ιδίου του υποστηρικτή

μου, που παραγγέλλει, *“μη ελπίζετε επ’ αδικίαν*

και επί αρπάγματα μη επιποθείτε πλούτος εάν ρέη, μη προστίθεσθε καρδίαν”, **υποδουλώθηκαν στο πάθος της φιλαργυρίας και**

της απληστίας. Έτσι η **άφρων καρδιά τους**

έχει περιέλθει στο σκότος, επειδή το θείο φώς, *“το φωτίζουν πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον”*, **έσβησε μέσα τους.** Όσοι αγαπούν αυτό το

φως ειλικρινά και όχι υποκριτικά, δεν ψεύδονται ενώπιον του Κυρίου των όλων,

όταν λένε στην προσευχή τους, σαν να καυχώνται: *“Λύχνος τοις ποσί μου ο νόμος σου και φως ταις τρίβοις μου”.*

»Όσοι απευθύνονται στον

Κύριο των όλων προσευχόμενοι ούτε *“τοις*

ποσί” τους, δηλαδή με τις δίκαιες και ευσεβείς κινήσεις τους, δεν απομακρύνονται από την αλήθεια, ούτε *“ταις τρίβοις”*

τους, δηλαδή με τις σκέψεις και τις ιδέες τους, δεν βεβηλώνονται από σαρκικές

επιθυμίες. Έτσι με τον “νόμο”, δηλαδή με τις εντολές του Υψίστου, όπως με

λυχνάρι, φωτίζονται και είναι πλήρεις κάθε αρετής. **Αγαπούν και διατηρούν την αγνότητα και την αγιότητα της ψυχής και του**

σώματος, χαίρονται για την αλήθεια, την φιλανθρωπία, την πραότητα, την αγαθότητα

των υπηκόων τους και κοσμημένοι με κάθε καλό έργο τολμούν και λέγουν: *“Εποίησα κρίμα και δικαιοσύνην μη παραδώ με*

τοις αδικούσί με”, στους πονηρούς ανθρώπους και στα δαιμόνια, καθώς και: *“αδικίαν εμίσησα και εβδοελυξάμην, τον δε*

νόμον σου ηγάπησα”. Θα δικαιωθούν από τον ίδιο τον Θεό και Σωτήρα τους, ο οποίος,

σύμφωνα με τον θείο απόστολο, είναι *“από*

Θεού, δικαιοσύνη τε και αγιασμός και απολύτρωσις”. Έτσι **αναζητούν και βρίσκουν πάντοτε τον Θεό με**

μεγάλη επιθυμία, όπως ο άνθρωπος που νιώθει μεγάλη πείνα και δίψα, πρώτα από

όλα επιθυμεί να χορτάσει την πείνα του με ψωμί και να κορέσει την δίψα που τον ταλαιπωρεί με νερό.

»**Έτσι ήσαν όλοι οι παλαιοί υποστηρικτές μου**, μεταξύ των οποίων πρώτος είναι ο μακάριος βασιλέας και ευσεβής ιερέας του Υψίστου, ο αείμνηστος **Μελχισέδεκ**, που ευλόγησε τον μεγάλο δημιουργό της φιλοξενίας και κάθε άλλης αρετής, τον πατριάρχη **Αβραάμ**, αφού του υποδέχτηκε με ψωμί και κρασί, όταν εκείνος γύρισε μετά την νίκη επί του Χοδολλογομόρ. Ο Μελχισεδέκ, τον οποίο ο θεός απόστολος Παύλος παρομοιάζει με τον Υιό του Θεού, ο οποίος δεν έχει στην Αγία Γραφή ούτε την αρχή των ημερών ούτε το τέρμα της ζωής του, εξηγείται στην αρχή ως βασιλέας Σεδέκ, που σημαίνει “βασιλεύς της αληθείας”, έπειτα “βασιλεύς του Σαλήμ”, δηλαδή της ειρήνης. **Γιατί έθεσε την αλήθεια πριν από την ειρήνη; Για να δείξει ότι, όπου υπάρχει η αλήθεια, εκεί οπωσδήποτε αφθονεί και η ειρήνη και όχι το αντίστροφο.**

»**Πολλοί από αυτούς που αρραβωνιάστηκαν κατά το ήμισυ μαζί μου αγάπησαν την**

ειρήνη και αγαπούν να έχουν ειρήνη με τούς γειτονικούς ειδωλολατρικούς λαούς,

ενώ φέρονται με κάθε αδικία και απληστία στους υπηκόους τους. Έτσι είναι όλοι

εκείνοι, που **δίκαια αποκαλούνται**

καταπιεστές, για τους οποίους ο προφήτης του Θεού είπε: “*Ποιμένες πολλοί διέφθειραν τον αμπελώνα μου,*

εμόλυναν την μερίδα μου”. Αλλοίμονό σας, ποιμένες, επειδή **ποιμαίνετε τον εαυτό σας, ενώ τα πρόβατά**

μου τα αφήσατε να πεθάνουν από την πείνα. Και με άλλον προφήτη λέγει το εξής:

“Πώς εγένετο πόρνη πόλις πιστή Σιών,

πλήρης κρίσεως, εν η δικαιοσύνη εκοιμήθη εν αυτή, νυν δε φονευταί... οι

άρχοντες σου απειθούσι, κοινωνοί κλεπτών, αγαπώντες δώρα, διώκοντες ανταπόδομα,

ορφανοίς ου κρίνοντες και κρίσιν χηρών ου προσέχοντες. Διά τούτο τάδε λέγει

Κύριος ο δεσπότης Σαβαώθ, ο δυνάστης του Ισραήλ’ ουαί τοις ισχύουσιν εν

Ιερουσαλήμ’ ου παύσεται γαρ μου ο θυμός εν τοις υπεναντίοις, και κρίσιν εκ των εχθρών

μου ποιήσω”. **Ποιός είναι ικανός να θρηνήσει**

αρκετά γι’ αυτούς που είναι τόσο αναίσθητοι και έχουν προκαλέσει την μεγάλη

οργή του Θεού, ο οποίος τους πρόσφερε τόσο μεγάλη τιμή και τόσο μεγάλα

αξιώματα;

»Ύστερα από τόσες νουθεσίες και συμβουλές των θεόπνευστων αποστόλων,
ύστερα από τόσο φοβερές απειλές, από τόσα παραδείγματα του ολέθρου και της τελικής καταστροφής των αδίκων βασιλείων, αυτοί ούτε τρέμουν ούτε φοβούνται τον

Κύριο Παντοκράτορα, “ότι ποτήριο εν χειρί Κυρίου οίνου ακράτου πλήρες κεράσματος”, δηλαδή το ποτήρι του θυμού και της οργής, από το οποίο “πίονται πάντες οι αμαρτωλοί της γης”, που

με τις αδικίες και την κερδοσκοπία τους ταπεινώνουν το τιμιότατο βασιλικό αξίωμα, που έχουν “τα πόδια τους γρήγορα, για να χύσουν αίμα”, εξαιτίας του άδικου θηριώδους μένους τους. Φερόμενοι τόσο αισχρά ενώπιον του Υψίστου, δεν φοβούνται Εκείνον που τους λέγει: “Ταύτα εποίησας, και εσίγησα ὑπέλαβες ανομίαν, ότι ἔσομαί σοι ὁμοιος ἔλεγξω σε και παραστήσω κατά πρόσωπόν σου τας αμαρτίας σου”. **Νομίζεις ότι, εάν εσύ, που είσαι αναίσθητος σε κάθε αδικία και ανομία, σιωπάς όταν**

βλέπεις τις αδικίες, δεν σε απασχολούν καθόλου όσοι σύμφωνα με την άδικη σοφία

σου αδικούν τους άλλους και δεν τους εκδικείσαι για τους αδικημένους, θα

σιωπήσω και Εγώ για τις αδικίες και τις ανίερες πράξεις σας και δεν θα εκδικηθώ

για εκείνους που ακατάπαυστα φωνάζουν σε εμένα εναντίον σας και οδύρονται πικρά

εξαιτίας των δυστυχιών, τις οποίες υποφέρουν από σας; Όχι βέβαια! Είμαι δίκαιος Κριτής και “ελέγξω σε και

παραστήσω κατά πρόσωπόν σου”. Ἡ δεν ακούς

όταν σου λέγω, “από της ταλαιπωρίας των

πτωχών και από του στεναγμού των πενήτων, νυν αναστήσομαι, λέγει Κύριος”; Επομένως περιφρονείς και

τον λόγο της Γραφής, “ένεκεν τίνος

παρώργισεν ο ασεβής τον Θεόν”; Και ύστερα δείχνοντας την ανοησία σου

εξηγεί: “Είπε γαρ εν καρδία αυτού ἔουκ εκζητήσσει”.

Μην ξεγελάτε τον εαυτό σας ανόητα! Θα εκζητήσω, θα εκζητήσω! Είμαι “Θεός εκδικήσεων Κύριος, Θεός εκδικήσεων”,

που δεν παραβλέπει. **Πώς δεν φοβάστε,**

όταν σας κατηγορεί ο παλαιός δίκαιος βασιλέας, που μου λέγει για σας με αγανάκτηση,

“*χήραν και ορφανόν απέκτειναν, και προσήλυτον εφόνευσαν*”; **Δεν πράττετε έτσι και ακόμη χειρότερα εξαιτίας της σκληρότητάς σας;** Δεν ακούτε τον ίδιο ενάρετο που με όλη την ψυχή του παρακινεί Εμένα εναντίον σας λέγοντας, “*και αποδώσει αυτοίς Κύριος την ανομίαν αυτών, και κατά την πονηρίαν αυτών αφανισθήσεται ο Κύριος ο Θεός*”; Γιατί περιφρονείτε την παρακαταθήκη του, “*και νυν, βασιλείς, σύνετε, παιδεύθητε, πάντες οι κρίνοντες την γην. Δουλεύσατε τω Κυρίω εν φόβω και αγαλλιάσθε αυτώ εν τρόμω. Δράξασθε παιδείας, μήποτε οργισθή Κύριος και απολείσθε εξ οδού δικαίας. Όταν εκκαυθή εν τάχει ο θυμός αυτού, μακάριοι οι πεποιθότες επ’ αυτώ*”;».

Ἦθελε να πει και άλλα, αλλά την διέκοψα λέγοντας: «**Όλα αυτά που είπες είναι πολύ σεβαστά και φοβερά για όσους ειλικρινά φοβούνται του Θεό και επιθυμούν να βρεθούν στην αιωνία βασιλεία Του.** Σε παρακαλώ όμως, ο δούλος σου, να μου εξηγήσεις, πώς μπορεί αυτός που υπηρετεί τον Ἰψιστο με φόβο να τον χαίρεται ταυτόχρονα με τρόπο; Αφού από εκεί, όπου υπάρχει ο αληθής φόβος του Θεού, φεύγει η χαρά, όπως λέγει ο λόγος του προφήτη: “*Εφυλαξάμην, και επτοήθη η κοιλία μου από φωνής προσευχής χειλέων μου, και εισήλθε τρόμος εις τα οστά μου, και υποκάτωθέν μου εταράχθη η ἔξις μου. Αναπαύσομαι εν ημέρα θλίψεως του αναβήναι εις λαόν παροικίας μου*”. Αν “*εισήλθε τρόμος εις τα οστά*” αυτού του θείου ανδρός, “*υποκάτωθέν μου εταράχθη η ἔξις*”, πώς τότε μπορούσε αυτός να χαρεί;».

Να πως μου απάντησε σε αυτό:

«Δεν άκουσες, οδοιπόρε, τον θείο ευαγγελιστή που λέγει: “**Φόβος ουκ ἔστιν εν τη αγάπη, αλλ’ η τελεία αγάπη ἔξω βάλλει τον φόβον, ότι ο φόβος κόλασιν ἔχει, ο δε φοβούμενος ου τετελείωται εν τη αγάπη**”, δηλαδή απομακρύνει τον φόβο του δούλου και όχι του υιού. **Ο άνθρωπος τελειοποιείται στην**

αγάπη του προς τον Δημιουργό του με την επιμελή εφαρμογή όλων των ιερών εντολών

Του, από τις οποίες η πρώτη, που περιέχει όλες τις άλλες, είναι: “Και αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της διανοίας σου και εξ όλης

της ισχύος σου”. Τότε αληθώς υπηρετεί τον Δημιουργό του με φόβο, εκτελώντας τις ιερές εντολές Του, υπακούοντάς Του σε

όλα, όπως ο υιός του πατέρα του, με κάθε χαρά και κατάνυξη. Τότε χαίρεται και με

τον φόβο, δηλαδή είναι πλήρης πνευματικής χαράς και όχι σαρκικής. Λέγοντας

“χαίρεται Αυτόν με φόβο” ο προφήτης εννοεί ακριβώς την πνευματική χαρά, που γεννιέται από την εκτέλεση των ιερών εντολών Του. Και αυτό φαίνεται από τα λόγια του ίδιου προφήτη Αββακούμ,

που λέγει: “Εγώ δε εν τω Κυρίω αγαλλιάσομαι,

χαρήσομαι επί τω Θεώ τω σωτήρι μου”. Για ποιόν λόγο, πες μας, θείε προφήτη;

Επειδή, λέγει αυτός, “Κύριος ο Θεός

δύναμής μου και τάξει τους πόδας μου”, δηλαδή τις ευσεβείς σκέψεις της ψυχής μου, “εις συντέλειαν” της

σοφίας για τον Θεό και τον αναμάρτητο νου.

»Το “χαίρεται με φόβο” μπορεί να

κατανοήσει κανείς και διαφορετικά. Ο Θεός, που είναι Δημιουργός των όλων και

Κύριος, η τελεία αγαθότητα, φιλανθρωπία και Χάρη, γνωρίζοντας ότι ο άνθρωπος έχει καμιά φορά ανάγκη από την

χαρά και τις διασκεδάσεις της ζωής, όπως από εορτές, επίσημες εκδηλώσεις και πανηγύρεις,

φαίνεται να λέγει: Δεν σας απαγορεύω να

έχετε ευχάριστες εκδηλώσεις στην ζωή σας κατά τις καθιερωμένες μέρες, καθώς και

τις κοινές ευωχίες, να συγκεντρώνεστε, να χαίρεστε και να γιορτάζετε, αλλά με

τον τρόμο Μου, δηλαδή στα όρια των σωτηρίων εντολών Μου, σύμφωνα με τον

λόγο του αποστόλου Μου: “Είτε ουν εσθίετε

είτε πίνετε είτε τι ποιείτε, πάντα εις

δόξαν Θεού ποιείτε”. Να τρώτε και

να πίνετε με χαρά κατά την βούλησή Μου και όπως σας διέταξα με τον ίδιο τον απόστολό Μου, που λέγει: “Η νυξ

προέκοψεν, η δε ημέρα ήγγικεν. Αποθώμεθα ουν τα έργα του σκότους και ενδυσώμεθα

τα όπλα του φωτός. Ως εν ημέρα ευσημόνως περιπατήσωμεν”, περνώντας την ώρα μας χωρίς άσεμνα

τραγούδια και μέθη, “μή κώμοις και

μέθαις, μη κοίταις και ασελγείαις, μη έριδι και ζήλω, αλλ’ ενδύσασθε τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, και της σαρκός πρόνοιαν μη ποιείσθε εις επιθυμίας”.

»Όμως δεν συμμορφώνονται με αυτά όσοι έχουν τώρα την εξουσία, αλλά διασκεδάζουν άνομα και θεομίσητα με τους ήχους από κιθάρες, σείστρα και

τύμπανα, με αισχρολογίες και βλασφημίες, χωρίς να θυμούνται τα λόγια του

προφήτη του Θεού, με τα οποία τους στηλιτεύει λέγοντας: “*Ουαί οι εγειρόμενοι το πρωί, και τα σίκερα*

διώκοντες, οι μένοντες το οψέ’ ο γαρ οίνος αυτούς συγκαύσει. Μετά γαρ κιθάρας και

ψαλτηρίου και τυμπάνων και αυλών τον οίνον πίνουσι, τα δε έργα Κυρίου ουκ εμβλέπουσι

και τα έργα των χειρών αυτού ου κατανοούσιν”.

»Οι διασκεδάσεις τους ταιριάζουν περισσότερο στους ειδωλολάτρες, που δεν

γνωρίζουν ούτε τον Θεό ούτε την φοβερή Κρίση Του ούτε τα φοβερά βάσανα, που

αναμένουν όσους εξοργίζουν τον Ύψιστο με τέτοιες θεομίσητες πράξεις. Αυτές οι **διασκεδάσεις** δεν διαφέρουν σε τίποτα από

τις αισχροτήτες του Ηρώδου, ο οποίος, αν δεν είχε διαφθείρει εκ των προτέρων

τον βασιλικό νου του με αυτές και την μέθη, δεν θα έκοβε το ιερό κεφάλι του

θείου Προδρόμου και Βαπτιστή Ιωάννου και δεν θα το έδινε ως αμοιβή στην νεαρή

που χόρευε. Το ίδιο και οι άνθρωποι, που εξήλθαν άλλοτε από την Αίγυπτο, αν δεν

είχαν διαφθαρεί πρώτα με παρόμοιες άνομες πράξεις και οινοποσία, όπως έχει

γραφεί “*εκάθισεν ο λαός φαγείν και ποίειν*

και ανέστησαν παίζειν” — δεν θα παρακαλούσαν τον προφήτη Ααρών λέγοντας:

“Ποίησον ημίν θεούς, οι προπορεύονται ημών’ ο

γαρ Μωυσής ούτος ο άνθρωπος, ος εξήγαγεν ημάς εκ γης Αιγύπτου, ουκ οίδαμεν τι

γέγονεν αυτώ”. Κατάλαβε λοιπόν, τι αιτία ιεροσυλίας έγιναν εκείνες οι

διασκεδάσεις και τα παιχνίδια. **Όλα τα**

λησμόνησαν αμέσως και τον ίδιο τον Θεό και τα θαύματα, που έκανε στην γη της

Αιγύπτου και στην Ερυθρά θάλασσα, και το μάννα που ήρθε από τον ουρανό, και τις

πηγές που ανέβλυσαν με την δύναμη του Θεού από την πέτρα στην άνυδρη έρημο, και

τον ίδιο τον μακάριο Μωυσή που τους απελευθέρωσε από την πολύχρονη πικρή

αιγυπτιακή δουλεία. Και αχάριστοι σε όλα αυτά, παρακαλούσαν να έχουν χειροποιήτους θεούς, *“α ουδέποτε εωράκασιν οι πατέρες σου, ουδ’ οι προπάπποι αυτών”*.

»Αυτήν την αμοιβή και την τιμή λαμβάνουν συνήθως όσοι περιφρονούν τον νόμο και τις εντολές του Κυρίου και Βασιλέως των όλων. Αυτούς τους καρπούς συλλέγουν όσοι έχουν παραδοθεί στην απληστία, την οινοποσία και τις σαρκικές απολαύσεις, οι βασιλείς και ηγεμόνες και όλοι οι φιλοχρήματοι. Πέφτουν στην άγνοια του Θεού και λησμονούν τον θάνατο και τα βάσανα, τα οποία πρόκειται να υποστούν οι ασεβείς και αμαρτωλοί μετά τον θάνατό τους. Σε αυτά θα προστεθούν γι’ αυτούς η ανοησία, η παραφροσύνη, η σατανική υπερηφάνεια, η μανία του νου και τέλος η αυταρχία και η αυταρέσκεια. Δεν ακούν ούτε την ψυχοφελή διδασκαλία των ιερέων ούτε τις συμβουλές των έμπειρων γερόντων ούτε τις εντολές των θεοπνεύστων γραφών. Είναι κουφοί σε όλα αυτά, κλείνουν τα αυτιά τους σαν κουφοί όφεις και παραδίδονται μόνο σε σατανικά παιχνίδια, σε φαγοπότια και υποδουλώνονται από τα σαρκικά πάθη. Γι’ αυτό ο Θεός τους εγκαταλείπει, παραδίδονται στην εξουσία των πονηρών πνευμάτων και τους καθοδηγούν τα δαιμόνια. Αυτό φαίνεται, οδοιπόρε, από εκείνα που τα ίδια τα δαιμόνια λένε σε έναν από τους ψαλμούς: *“Ο Θεός εγκατέλιπεν αυτόν καταδιώξατε και καταλάβετε αυτόν, ότι ουκ έστιν ο ρυόμενος”*. Αυτό το θάρρος και αυτήν την ισχύ έχουν τα δαιμόνια, για να καταστρέφουν τους ανθρώπους. Δεν τα τρομάζουν τόσο πολύ τα μέλλοντα αιώνια βάσανα, όσο τα ευχαριστεί ο όλεθρος των δυστυχησμένων ανθρώπων. Αυτοί, που εξαιτίας της μεγάλης ανοησίας και της αναισθησίας τους έχουν κακώς το βασιλικό μου αξίωμα, θα πέσουν σε αυτές τις δυστυχίες και θα υποστούν αυτά τα βάσανα. Λοιπόν, έχεις ακούσει πια, οδοιπόρε, όσα ήθελες να μάθεις από μένα. Συνέχισε τώρα με χαρά τον δρόμο σου, μολονότι δεν έχεις κανένα λόγο να χαιρέσαι, αφού άκουσες ποιες δυστυχίες περιμένουν την οικουμένη».

Εξέφρασα την λύπη μου για

όλα αυτά, όπως έπρεπε, και την παρακάλεσα λέγοντας: «Μη διστάσεις, αρχόντισσά μου, σε παρακαλώ, να μου πεις και κάτι άλλο. **Για ποιόν λόγο στέκεσαι εδώ σε αυτόν τον έρημο δρόμο, περιτριγυρισμένη από αυτά τα άγρια θηρία;**»

Σε αυτήν την ερώτησή μου αποκρίθηκε:

«Αυτός ο έρημος δρόμος, που βλέπεις, είναι ο τελευταίος ακόλαστος αιώνας, που στερείται ήδη από ευσεβείς βασιλείς και εγκαταλείφθηκε από τους ζηλωτές του ουρανού Πατρός μου, επειδή όλοι ασχολούνται τώρα με τα δικά τους και όχι με τα θεία. Αυτοί δεν θέλουν να δοξάσουν τον Θεό με καλές πράξεις, ευεργεσίες αλλά και αγώνα εναντίον εκείνων που προσπαθούν συνεχώς να σβήσουν από προσώπου της γης την αληθινή πίστη στον Θεό, και νοιάζονται μόνο για το πως να αυξήσουν τα εδάφη του κράτους τους. Ακριβώς γι' αυτό εξοπλίζονται ο ένας κατά του άλλου, αδικούν ο ένας τον άλλο, χαίρονται με την δολοφονία κάποιων πιστών και ετοιμάζουν ο ένας κατά του άλλου διάφορες δολοπλοκίες σαν θηρία. Αντιθέτως δεν έχουν κανένα ζήλο για την Αγία Εκκλησία του Χριστού που υφίσταται διάφορες δοκιμασίες και συκοφαντίες εκ μέρους των μισητών προς τον Χριστό Ισμαηλιτών. Δεν είναι σωστό λοιπόν να παρομοιάζεται με τον έρημο δρόμο αυτός ο ακόλαστος αιώνας, ενώ εγώ η ίδια, ντυμένη σαν χήρα, να κάθομαι περιτριγυρισμένη από άγρια θηρία και να βασανίζομαι από αυτά, όπως σου εξήγησα προηγουμένως; Και αυτό που με στενοχωρεί περισσότερο από όλα είναι ότι δεν έχω τέτοιους ζηλωτές, όπως παλαιά, που θα με υπερασπίζονταν από ζήλο για τον Θεό και θα διόρθωναν τους άτακτους μνηστήρες μου. Δεν έχω τον μεγάλο Σαμουήλ, τον ιερέα του Υψίστου Θεού, ο οποίος εναντιώθηκε με θάρρος στον Σαούλ που επαναστάτησε εναντίον μου. Δεν έχω τον Νάθαν, που με την σοφή παραβολή νουθέτησε τον βασιλέα Δαβίδ και τον έσωσε από την φοβερή πτώση. Δεν έχω

ζηλωτές, σαν τον **Ηλία** και τον **Ελισαίο**, που δεν δείλιασαν μπροστά στους άνομους βασιανιστές, τους βασιλείς της Σαμαρείας. Δεν έχω τον θαυμάσιο **Αμβρόσιο**, αρχιερέα του Θεού, που δεν φοβήθηκε το μεγαλείο της βασιλικής εξουσίας του Μεγάλου Θεοδοσίου [**Ο επίσκοπος Μεδιολάνων Αμβρόσιος (373-397), επειδή ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος ο Μέγας διέταξε φοβερή σφαγή κατοίκων της Θεσσαλονίκης, απέφυγε να τον συναντήσει, τον υποχρέωσε να δείξει δημόσια την μετάνοιά του και μετά του επέτρεψε να λάβει την Θεία Κοινωνία**]. Δεν έχω τον **Μέγα Βασίλειο**, που έλαμψε με την αγιότητα, την σοφία και με την σοφή διδασκαλία του κατατρόμαζε τον διώκτη της αδελφής μου, τον Ουάλεντα [*Τα σχετικά με την αντίδραση του Μεγάλου Βασιλείου στην πολιτική του αυτοκράτορα Ουάλεντος (364-378), ο οποίος επεδίωξε παντοιοτρόπως να εντάξει τον Βασίλειο στο στρατόπεδο των Αρειανών, βλ. Στυλιανού Παπαδοπουλου, Πατρολογία, τ. Β', σσ. 190-191. Λεπτομέρειες για τα γεγονότα αυτά μας δίνει ο Γρηγόριος ο Θεολόγος, Λόγος ΜΓ' Εις τον μέγαν Βασίλειον επίσκοπον Καισαρείας Καππαδοκίας Επιτάφιος κ'-νζ', έκδ. F. Boulenger, Grigoire de Nazianze, Discours funebres en l'honneur de sonfrere Cesaire et de Basile de Cesaree, Paris 1908, σσ. 100-176*]. Δεν έχω τον μεγάλο **Ιωάννη Χρυσόστομο** που δεν υπέκυψε στην προσβολή και **δεν αγνόησε τα ζεστά δάκρυα της άμοιρης χήρας, αλλά στηλίτευσε την φιλαργυρία και την απληστία** της βασίλισσας Ευδοξίας. Αφού λοιπόν δεν έχω πλέον αυτούς τους αγωνιστές και ζηλωτές μου, δεν είναι δίκαιο να μοιάζω με χήρα γυναίκα και να κάθομαι στον έρημο δρόμο του τωρινού ακολάστου αιώνα; Αυτές είναι οι δυστυχίες μου, που αξίζει να προκαλούν πολλούς θρήνους!

»Εσύ, που τα άκουσες όλα, προσευχήσου ακατάπαυτα στον Κύριο και βασιλέα των όλων να τους δείξει την φιλανθρωπία και την αγαθότητά Του, **για να απομακρυνθούν από κάθε κακό και κάθε αδικία, και να δεχθούν την αλήθεια, την θεάρεστη ζωή και τις γενναιόδωρες πράξεις προς τους υπηκόους τους**, ώστε να λάβουν την αιώνια βασιλεία των ουρανών δίκαια και θεάρεστα μαζί με εκείνους που ευσεβώς και θεάρεστα κυβερνούσαν αυτό το επίγειο βασιλικό κράτος του Ιησού Χριστού και Κυρίου μας, στον Οποίο αρμόζει κάθε δόξα, τιμή και προσκύνηση στον αιώνα των αιώνων. Αμήν».

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

---

*(Πηγή: Αγίου Μαξίμου Γραικού «Λόγοι»
τ. α')*